

■ ವಿಜಯಶ್ರೀ ಹಾಲಾಡಿ

ಕಲೆ: ಎಸ್.ವಿ. ಹೂಗಾರ್

ಚಿಕ್ಕರೊಕ್ಕಿ

ವೈಶಾಲಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಮಂಚಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದ ವಿಶಾಲವಾದ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ದರಲೆಹಕ್ಕಿಗಳ ಗಲಾಟೆ ನಿಧ್ರೆಯನ್ನು ತುಂಡರಿಸಿತ್ತು. ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿದ್ದ ಮೊಬೈಲ್ ತಡವಿ ನೋಡಿದಳು. ಆಗಲೇ ಒಂಬತ್ತು. ಇರಲಿ, ಹೇಗೂ ಭಾನುವಾರ... ಅವಳಿಗೆ ಬೇರೇನನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಲು ಇಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮೈಮನಸ್ಸು ತುಂಬಿದ ಭಾವ. ದೇಹವೆಲ್ಲ ಭಾರವೋ ಅಥವಾ ಹಗುರವೋ ಅದೂ ತಿಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆ ಸವರಿಕೊಂಡಳು. ಕಂದನ ಚಲನೆ, ಒದೆತ, ಗರ್ಭಕೋಶದೊಳಗೆ ಮುದುಡಿ ಮಲಗಿದ ತನ್ನದೇ ಮಗು. ಮೈಮುರಿ ತೆಗೆದು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಅದೇ ಕನಸು ಮುಂದುವರಿಸುವ ಆಸೆ. ಗುಂಡಗುಂಡಗೆ ಮೈಕ್ಕೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡ ತಾನು, 'ವೈಶಾಲಿ ಜೋಪಾನ' ಅಮ್ಮನ ಅಕ್ಕರೆ, 'ಹೇ ನಿಧಾನ ವೈಶಾಲಿ' ಸಂದೀಪನ ಉಪಚಾರ. ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟೆಲ್ಲ ಮಗುವಿನ ಕಂಪನ. ಅದ್ಯಾರಾರೋ ಬಂದು ಆರತಿ ಮಾಡಿದರು. ಅವರೂಪಕ್ಕೆ ಹೂ ಮುಡಿದು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡ ತಾನು! 'ವೈಶಾಲಿ' ಅಮ್ಮ ರೂಮಿನ ಬಾಗಿಲು

ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. 'ಬಾರೇ, ಭಾನುವಾರ ಅಂತ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದವರೆಗೆ ಮಲಗಿಬಿಡಬೇಡ, ಮಸಾಲೆದೋಣೆ ರೆಡಿ ಮಾಡಿದೇನೆ. ಮುಖ ತೊಳ್ಳೋ'. 'ಬಂದೆ ಕಣಮ್ಮ' ಅಂದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಕನಸನ್ನು ಎದೆಗಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲೇ ಕೂತುಬಿಡಬೇಕೆನಿಸಿತು

ಇಂತದ್ದೇ ಕನಸು ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಬಂದದ್ದು ಆಪರೇಶನ್ ಮಾಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರ್ ತಲೆಯೆತ್ತಿಡಿಸಿದ ಆ ಸಂಜೆ. 'ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಇನ್ನು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಾಯಬಹುದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸರ್ಜರಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೇ ಅಪಾಯ. ವೈಶಾಲಿ ಬಿ ಬ್ರೇವ್' ಎಂದು ಡಾ. ತೆರೇಸಾ ಕೈ ಅದುಮಿದಾಗ ಬಿಕ್ಕಳಿಸುತ್ತ ಸಂದೀಪನ ಹೆಗಲೆಗೆರಗಿದ್ದಳು. ನೋವು ಮರೆಸಲೆಂದು ತನ್ನನ್ನು, ಅಮ್ಮನನ್ನು ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಸಂದೀಪ ಅಂಜಲ್ ಮೀನು ಫೈ ಊಟ ಆರ್ಡರ್ ಮಾಡಿದ್ದ. ಆದರೆ ಒಂದು ಫೀಸನ್ನೂ ತಿನ್ನಲಾಗದೆ 'ನನ್ನನ್ನು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬಿಡಿ. ನೀವು ಊಟ ಮಾಡಿ' ಎನ್ನುತ್ತ ಹೋಟೆಲಿನ ಬಾಲ್ಕನಿಯ ಕತ್ತಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಚಕ್ರವ್ಯೂಹದಂತೆ

ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ರಸ್ತೆಯನ್ನೂ ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ ಟ್ರಾಫಿಕ್ ಲೈಟ್‌ಗಳು, ಇರುವ ಸಾಲಿನಂತೆ ಹರಿವ ವಾಹನಗಳು, ಆಟಿಕೆಗಳಂತೆ ಚಲಿಸುವ ಜನರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಆರನೇ ಮಹಡಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಕಗ್ಗತ್ತಲ ಮೌನವೊಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಸಂದೀಪನ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನ ಜೊತೆ ಕುಳಿತಾಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ, ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೂ ಒಂದೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಗವ್ವೆನ್ನುವ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ತನ್ನೊಳಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಯುದ್ಧವನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು ವೈಶಾಲಿ. ಗೇಟಿನವರೆಗೆ ಕಾರು ತಂದು ಇಳಿಸಿ ಮನೆಯೊಳಗೂ ಬರದೆ ಸಂದೀಪ ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದ. 'ಮತ್ತೆ ಸಿಗುತ್ತೇನೆ ರೆಸ್ತೆ ಮಾಡು ವೈಶಾಲಿ ಬಾಯ್' ಎಂದು ಅವನು ಹೊರಟುಹೋದ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ಗಿಡದಿಂದ ಬಿದ್ದ ಮಿಠಾಯಿ ಹೂವಿನ ಮೊಗ್ಗೊಂದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು ಅವಳು.

***

'ಅಮ್ಮಾ, ಬೆಳಂದಿಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಟೆರೇಸಾ'